

INTO

SYKSY 2019



RAUMAN LYSEON LUKION KOULULEHTI
PERUSTETTU 16.11.1895

TOIMITUS

PÄÄTOIMITTAJA

SINI LIIMATAINEN

TOIMITTAJAT

ANNUKKA HEINONEN

MELISSA SETÄLÄ

KANSIKUVA

JAN-ERIK MERIÖ

KUVITUS

AADA KOIVISTO

LASSI KUUSELA

SOFIA MARTENS

TAITTO

LASSI KUUSELA

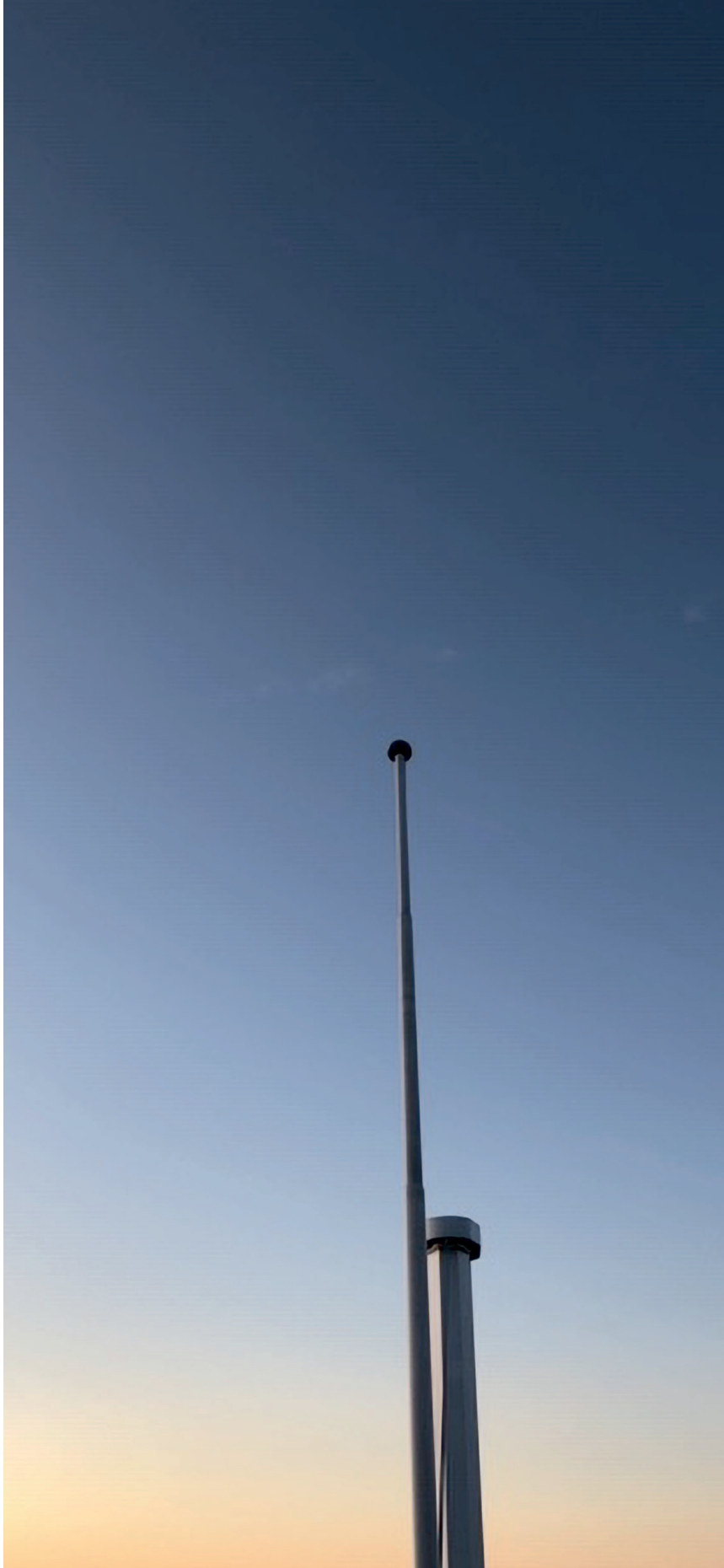
ELLI LIANG

MIKAEL MALMSTEN

OHJAAVAT OPETTAJAT

EMILIA BADYARI

TUULA KUUSELA



SISÄLLYS

4

ULKONÄKÖPAINEET

8

GALLUP

10

MEEMIT

12

MISTÄ PAINEET SYNTYVÄT?

14

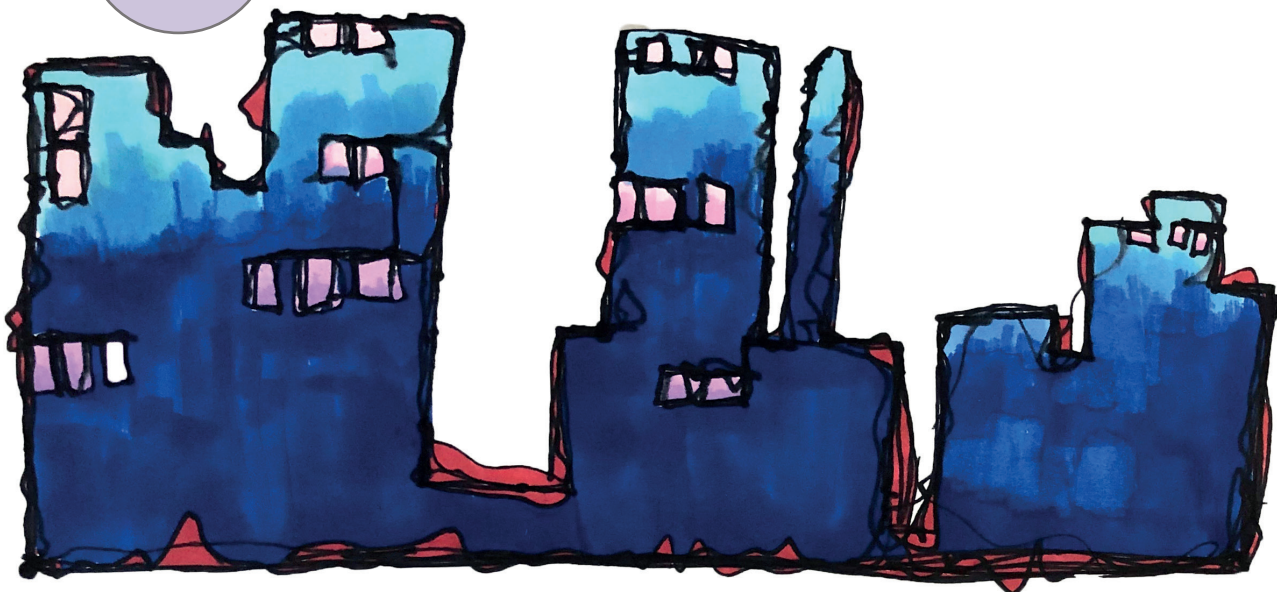
LAST CHRISTMAS

15

MONIKULTTUURISUUS

18

MIAU



ULKONÄKÖPAINEEET

Vuosi sitten katsoin ensimmäistä kertaa itseäni peilistä ajatuksella "olen kauden". Siihen oli mennyt

17 vuotta, että pystyin sanomaan sen itselleni täysin rehellisesti. Tai no, olihan mulla useastikin päiviä, jolloin ajattelin olevani ihan hyvännäköinen, mutta en koskaan ollut täysin se, mitä halusin olla. Välillä taas tilanne lähti ihan käsistä, itkin kotona hetkenä jolloin mun olisi pitänyt lähteä kouluun, etten voi mennä koska näytän tältä. Vähän alle vuosi sitten elämäni kuitenkin muuttui, yhtäkkiä vain huomasin asioiden olevan lähempänä sitä mitä halusin niiden olevan, samalla myös muutuin itekin. Paljon parempaan. Oikeastaan, voisi sanoa, että en muuttunut vaan palasin takaisin sellaiseksi, mitä oikeasti olen. Pääsin eroon siitä ikäänkuin toisesta persoonasta, joka mulle oli kehittynyt yläasteen aikana, ja uskalsin vihdoinkin taas olla sitä, mitä oikeasti olen. En ainoastaan sisäisesti, vaan myös ulkoisesti, vuosi sitten ensimmäistä kertaa uskalsin ajatella näyttäväni samalta kuin kauneusihanteeni, ensimmäistä kertaa rakastin ulkonäköäni.

Edelleenkin, saan kuitenkin paljon kommentteja koskien ulkonäköäni. Koska mulla on yleensä lähes päivittäin meikkiä ja omistan hiustenpidennykset, olen feikki. Koska pukeudun napapaitoihin tai lyhyisiin mekkoihin, olen huora. Koska painan 48kg, olen anorektikko. Ihmiset, jotka näitä kommentteja sanovat, ovat mulle yleensä yhdentekeviä, koska en koe tarvetta miellyttää ihmisiä, jotka eivät merkitse mulle mitään. Välillä, kun mulla on ollut tosi huono päivä, saattaa

inhottavat kommentit tai jopa pelkät katseet tuntua edelleen pahalta. Vaikka yleensä ajattelenkin asenteella mitä väliä? Nämä ihmiset eivät merkkää mulle mitään, mietin toisinaan, että miksi pitää olla niin ilkeä? Koska en edes tunne näitä ihmisiä, miten toisen ulkonäkö voi mennä jollain niin pahasti tunteisiin? Onko se jotain kiinnostuksen osoittamista, mikä piilotetaan haukkumisen taakse? Kerran kuuntelin bileissä yhden pojan erittäin typerää kommentointia ulkonäöstäni, tässä kohtaa vika oli kuulemma ihonvärisäni. Sen kahden tunnin kommentoinnin jälkeen bileiden päätteeksi poika vaihtoi moodiaan täysin ja alkoi flirttailemaan. Näköjään aina voi yrittää, mutta tuollaisessa tilanteessa se erittäin todennäköisesti yritykseksi jääkin. Ja niinkuin monet välillä miettivät, voiko se johtua pelkämästä omasta huonosta itsetunnosta, jota koittaa nostaa haukkumalla muita, vai ehkä jopa kateudesta? Siitä huolimatta, kenenkään ei pitäisi joutua sietämään tällaista itseensä kohdistuvaa kommentointia. Vaikka mä yleensä osaakin sivuuttaa typerät kommentit, joihinkin ne osuvat ja voivat jättää ikuisen jäljen. Tilanne oli munikin kohdalla vielä muutamia vuosia sitten sellainen.

Synnyin keskosena, puolitoista kuukautta etuajassa. Sen takia painoin syntyessäni vähemmän ja painoindeksin mukaan olin kuulemma vaikeasti alipainoinen alle kouluikäisenä, ja vielä jonkin aikaa ala-asteella. Asia ei kuitenkaan vaikuttanut it-

seeni, mulle ei tullut fyysisiä ongelmia painoni takia. Henkisiä ongelmia sen sijaan alkoi tulla, kun kuulin ensimmäiset anoreksia-kommentit noin 9-10 vuotiaana. Ala-asteella asia ei tuntunut niin pahalta, joskin aloin vältellä painoni kertomista, sillä vastaanotto sille oli yleensä mitä helvettiä, ootko sä sairas? Yläasteella tilanne paheni, kuulin todella monelta, kuinka mulle lähes tuntemattomat ihmiset olivat puhuneet tyylillä onks sillä tytöllä joku anoreksia? Vielä lukion alussakin sain kuulla tätä, esimerkiksi ystävältäni oli kysytty mikä vittu sitä sun kaveria vaivaa kun se on niin laiha? Tämän takia inhosin varta-loani todella pitkään, inhosin käydä rannalla ja olla bikineissä tai pukea lyhyttä mekkoa. Melkein kukaan ei sano yli-painoista ihmistä lihavaksi, edes hänen selkensä takana, mutta mulle on useasti tultu sanomaan päin naamaa, kuinka laiha olen tai jopa kysytty, että miksi sä olet niin laiha. Nykyään kuullessani tällaisen kommentin, mietin yleensä vain, miten joku jaksaa olla kiinnostunut mun ulkonäöstä tai painosta niin paljon, että vaivautuu kommentoimaan. Joskus nämä kommentit kuitenkin sattuivat. Niin paljon, etten halunnut edes käydä koulua.

Yläasteen alku oli mulle elämän vaikeinta aikaa. Sen aloittamista ei helpota se, kuinka moni pienikin asia silloin koskettaa itsetuntoa. Muistan 7-luokalta yhden tytön, meillä oli yksi yhteinen tunti viikossa, ja jokaisella tunnilla hän tuijotti, kuiski kavereidensa kanssa ja sen jälkeen he kikattivat yhdessä. Kerran jouduin istumaan bussissa heidän kaveriporukan keskellä, ja muistan sen tuskan kun he kaikki kuiskivat ja

hihittelivät ympärilläni. Eikä se edes välttämättä johtunut musta, mutta erittäin epävarmana 13-vuotiaana se tuntui siltä, kuin minussa olisi joku vika, mikä taas on heidän yhteinen naurunaihe. 8-luokan alussa tilanne paheni, lokakuun alussa ihastuin yhteen poikaan ja aluksi viihdyin koulussa, koska näin häntä. Pikkuhiljaa kuitenkin aloin miettiä, miksi hän valitsisi minut, sillä meidän koulu on täynnä todella kauniita tyttöjä, joista en ollut yksi omasta mielestäni, en lähelläkään. Tilanne paheni entisestään, ja aloin olla pois koulusta todella paljon. Sanoin aina olevani kipeä, mutta oikeasti en vain halunnut kouluun, sillä itsetuntoni oli niin alhaalla. Loka- ja marraskuu menivät pitkälti tällä tavalla, huono itsetuntoni ei kohdistunut ainoastaan ulkonäkööni, pidin itseäni myös ärsyttävänä ja tuntui, että tein kaiken väärällä tavalla. En vain pystynyt olemaan koulussa, kun ainoa asia mitä ajattelin itsestäni, oli se, että olen vain meidän luokalta se kaikessa epäonnistunein tyttö. Uuden lukukauden alkaessa tammikuussa, jotain alkoi kuitenkin tapahtua. Aloin tiettyinä päivinä tuntea itseni kauniiksi ja pitää itsestäni, joskin siihen aikaan ihan vain vitsinä sanottu negatiivinen kommentti saattoi palauttaa tilanteen alkupisteeseen, lisäksi jatkuva vertailu muihin, mielestäni kauniimpiin tyttöihin, häiritsi koulunkäyntiäni ja elämäni muutenkin. 8-luokan lopulla toukokuussa oloni oli kuitenkin jo paljon parempi, se ei tietenkään ollut vielä mitään verrattavissa nykytilanteeseen, mutta siihen nähden, mitä se oli puoli vuotta sitten, sain olla ylpeä itsestäni.



Meikkauksen olin aloittanut jo ennen yläastetta, kuudennen luokan lopulla. Ulkonäköpaineet eivät mun kohdalla koskaan johtuneet siitä, etten olisi käyttänyt meikkiä, mikä myös on ollut yleinen aiheuttaja ulkonäköpaineille. Päin vastoin, ala-asteella pelkäsin meikkauksen aloittamista, sillä minä ja paras ystäväni olimme todella pitkään sitä mieltä, että jos meikkaat = olet pinnallinen ja ärsyttävä. Kuitenkin, olen todella pienestä asti rakastanut laittautumista ja tiennyt, että tahdon alkaa meikata jossain vaiheessa. Silloin kun päätin aloittaa meikkaamisen, kysyin siihen luvan vanhemmiltani ja parhaalta ystävältäni, etteivät he vaan pitäisi minua pinnallisena. Siitä lähtien, olen meikannut lähes päivittäin. Miksi? Miten jaksan jokaisena koulupäivänä, kun voisin nukkua sen ajan? Sen takia, koska haluan. Mulla ei ole siihen muuta syytä. Voin ihan hyvin olla ilman meikkiä muiden ihmisten kanssa julkisella paikalla, mutta koska tykkään meikata, teen sitä yleensä päivittäin. Meikkasit tai et, kumpikin valinta voi aiheuttaa yhtä paljon ulkonäköpainetta, vaikka sitä harvemmin ajattelee niin. Facebookissa näin kerran kommentin, jossa ihmeteltiin 16-vuotiasta, joka halusi ottaa ripsienpidennykset. Kommentissa kysyttiin, että pitääkö lapset opettaa olemaan pinnallisia, ja onko nyky maailma niin vaativa, että lapsen pitää laittautua kelvataksen. Ei pidä. Mutta onko se tosiaan niin, että 16-vuotiaana laittautuva on pinnallinen, ja hän laittautuu vain kelvataksen muille? Ei ole. Moni kokee painetta siitä, jos ei meikkaa tai laittaudu muuten. Se on todella, todella väärin. Asiaa kuitenkin ajatellaan harvoin toiselta kannalta, lähes ainoa ulkonäköpaine jota itse edelleen koen, on se, että ajatteleeko moni tosiaan samalla tavalla, kuin kommentoija Facebookissa, pitävätkö muut minua pinnallisena? Pinnallisuutta kun ei määritä se, mitä teet ulkonäöllesi, vaan se, miten aito olet luonteeltasi. Olen

ollut hämmentynyt, miten moni on lähiaikoina tullut sanomaan, että on ihanaa kun on niin aitoja ja avoimia ihmisiä kuin sinä. Sen takia en pitäisi itseäni pinnallisena, en vaikka meikkaan, omistan ripsien- ja hiustenpidennykset ja olen käyttänyt aikaa ja rahaa ulkonäöstä huolehtimiseen. Yhä edelleen, kuulen välillä, kuinka olisin varmasti paljon kauniimpi ilman meikkiä, ja mun on todella vaikea ottaa sitä kohteliaisuutena, mulle tulee lähinnä turhautunut ja vaivaantunut olo. Ja loppujen lopuksi, en mä kovin paljon eriltä edes näytä ilman meikkiä kuin meikillä, sillä mä en yritä peittää tai muuttaa itseäni meikkaamalla. Se on vain tapa korostaa sitä, mistä tykkää itsessään.

Mielestäni kuitenkin kaikista pahinta, mitä nuori nainen voi joutua ulkonäkönsä takia kokemaan, on slut-shaming eli huorittelun ja muun vastaavan kuuleminen itseltään olemuksen ja vaatetuksen perusteella esimerkiksi. Jokaisen tulisi saada pukeutua sellaisiin vaatteisiin kuin itse haluaa, ilman häirityksi tuleamista. Nyt kun olen kuitenkin vihdoinkin oppinut rakastamaan vartaloani, haluan, että voin käyttää sellaisia vaatteita, joita en aikaisemmin olisi uskaltanut. Kun uskalsin päästää irti siitä pelosta, alkoivat edellämäinitut kommentit. Yhtenä esimerkkinä vaikka seuraava: Jos julkaisin Instagramissa kuvan bikini-ssä, tein sen kuulemma saadakseni huomiota pojilta. Tätä kuulin joiltain tytöiltä, poikien mukaan taas olin kuulemma helppo saada sen takia miten pukeuduin, josta seurasi jatkuvat pettymykset poikien suhteen, kun he eivät ottaneet mua tosissaan ja olleet valmiina

tutustumaan myös siihen tyttöön, joka ulkonäköni takana on. Siitä syystä olin niin onnellinen, kun viime vuonna tutustuin vihdoinkin poikaan, joka sanoi minulle, että kerro enemmän itsestäsi. Ja se merkitsi mulle äärettömän paljon. Mutta miksi sitten en vaihda pukeutumistyyliäni? Koska silloin vain hyväksyisin asian, mitä en todellakaan halua tehdä. Haluan, että jokainen saa mahdollisuuden näyttää, jos rakastaa omaa kehoaan. Se saattaa viedä paljon aikaa, että sitä oppii rakastamaan, ja silloin kun se tapahtuu, tulisi jokaisen ulkopuolisen olla ihan hiljaa vain vaikka pukisit päällesi mitä. Tai vaihtoehtoisesti sanoa, olet upea. Sillä sitä sinä todella olet, kun uskallat tehdä niin vaikka muu maailma sanoisi mitä.

Nyt siitä on vuosi, kun uskalsin katsoa itseäni ajatuksella olen kaunis. Olen niin onnellinen kaikesta siitä, mitä viime vuonna tapahtui, ilman sitä en olisi tässä. Ainoastaan minulle tärkeiden ihmisten mielipide ulkonäöstä kiinnostaa jonkun verran, mutta ei niin paljoa, että alkaisin muuttamaan itseäni sen takia. Nykyjään kuulen heiltä lähinnä, mitä voisin ehkä muuttaa ulkonäössäni ja mikä voisi ehkä sopia minulle. Olen avoin kaikille ehdotuksille ja mielipiteille, mutta välillä toivon, että muutkin sanoisivat toisilleen enemmän siitä, kuinka hyvältä he näyttävät juuri nyt. Omassakin ulkonäössäni näen monta asiaa, mitkä vastaavat monille yleisiä kauneusihanteita, mutta harva ajattelee, että sellainenkin saattaa synnyttää todella kovat paineet. Kuin määän ei riittäisi. Pääasia kuitenkin on, että minulle se riittää. Se ei ehkä näy päällepäin, mutta olen niin onnellinen, että olen saavuttanut sellaisen ulkonäön mitä olen toivonut olevani. Edelleen on päiviä, jolloin en ole tyytyväinen, on päiviä, jolloin arvostelut osuvat pahemmin. Sen takia koitan itse mahdollisimman paljon kehua muita, että muutkin rohkaistuisivat tekemään sitä, jos ei vieraille niin edes parhaille ystävilleen. On ihmisiä, jotka eivät pidä huomiosta, mutta voisin sanoa, että suurimmalle osalle pienikin ihana kommentti voi olla päivän pelastus. Ja muista, mitä kauniimpi olet sisältäpäin, sitä enemmän se näkyy myös ulkonäössäsi. Jos jonkun ulkonäkö sinua häi-

ritsee, anna asian olla ja keskity sen sijaan niihin, joita rakastat ja näytä se rakkaus, yritä myös rakastaa itseäsi. Se voi olla hiton vaikeaa joskus, mutta joku päivä tulet ymmärtämään, miten äärettömän upea ihminen sinä olet.

- Sini Liimatainen



Gallup

RAUMAN LYSEON LUKIOSSA

Valtakunnallisia kyselyitä niin nuorten kuin vanhempienkin ulkonäköpaineista löytyy monia. Ne antavat hyvän yleiskuvan, mutta yksityiskohdat saattavat jäädä pimentoon. Päätimme selvittää ulkonäköpaineiden laajuutta lukiossamme.

Gallupiin vastasi noin puolet koulumme opiskelijoista. Kyselyssä selvitimme ulkonäköpaineista kärsivien määrän, mistä he kokevat paineita sekä ovatko he saaneet kritiikkiä ulkonäöstään.

62,7% vastanneista kertoo kokevansa vähän tai paljon ulkonäköpaineita. Paineita koetaan etenkin vaatteista, kasvonpiirteistä, kehon muodoista sekä painosta.

Kehittävää kritiikkiä vai kiusaamista?

41,8% kertoo saaneensa kritiikkiä omasta ul-

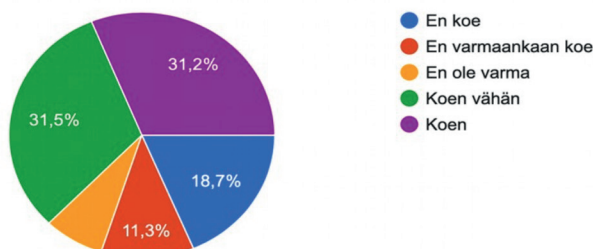
konäöstään. Tästä osa saattaa tietenkin olla vain kavereiden välistä kiusoittelevaa, mutta todellisen kiusaamisen määrää ei voi väheksyä. Ulkonäköön kohdistuva kritiikki voi johtaa vakaviin itsetunto-ongelmiin etenkin nykyajan some-maailmassa. Kyselyyn vastanneet kertovat saaneensa kritiikkiä muun muassa haukkumisen, halveksunnan sekä fyysisen väkivallankin muodossa.

Mikäli kaverisi sanoo sinulle tai huomaat hänen sanovan jollekin muulle ilkeästi kannattaa muistaa, että kaveruus ei ole oikeutus kiusaamiselle. Jos jokin tuntuu sinusta pahalta, ei asiaa kannata jäädä hautomaan pitkäksi aikaa. Jos asiaa jää hautomaan sisälleen, voi itsetunto kärsiä tai kostamisen halu voimistua. Mikäli et halua jutella asiasta suoraan mahdollisesti kiusaavan kaverisi kanssa, kannattaa asiasta puhua jollekin aikuiselle tai toiselle kaverille.

Ulkonäköpaineista ja niihin liittyvistä asioista voi keskustella myös anonymisti netissä.

Koetko paineita ulkonäkösi takia?

327 vastausta



Esimerkiksi nuortennetti.fi -sivustolta löytyy lasten ja nuorten chat, jossa voit jutella mieltäsi painavista asioista päivystäjän kanssa.

Usein ajatellaan, että vain tytöt kokevat ulkonäköpaineita. Täytyy muistaa, että myös pojat voivat kokea paineita ulkonäöstään. Erityisesti pojille keskusteluapua voi saada poikien puhelimesta sekä poikien puhelimen chatista.

Koulupuvut eivät kuitenkaan ole tarpeellisia

Koulupuvut ovat käytössä Isossa-Britanniasa, osissa Yhdysvaltoja, Japanissa sekä Italiassa muiden maiden lisäksi. Niiden käyttöä

perustellaan usein oppilaiden samanarvoistamisella, jotta kiusaamista ei ilmenisi. Suomessa koulupukuja ei käytetä.

Koulumme opiskelijoiden mielestä koulupuvut eivät olisi hyvä idea, vaikka niiden käyttämisen voisi ajatella vähentävän ulkonäköpaineita, kun vaatteita ei tarvitsisi ajatella. 77,9% kyselyyn vastanneista opiskelijoista ei pitänyt koulun puuttumista opiskelijoiden ulkonäköön hyvänä ideana. 13,1% puolestaan piti koulun puuttumista asiaan tarpeellisena.

- Annukka Heinonen

SIVUSTOJA

nuortennetti.fi

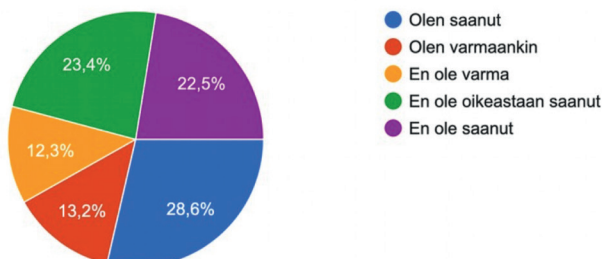
- lasten ja nuorten chat
- lasten ja nuorten puhelimen kirjepalvelu
- lasten ja nuorten puhelin nro 116 111

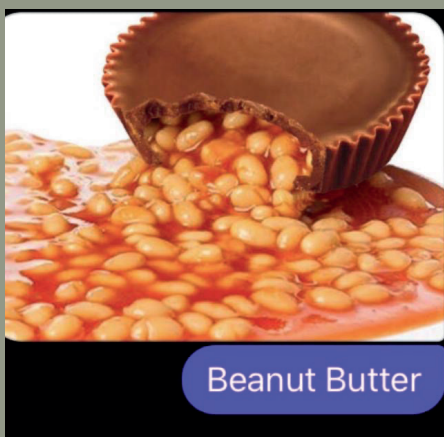
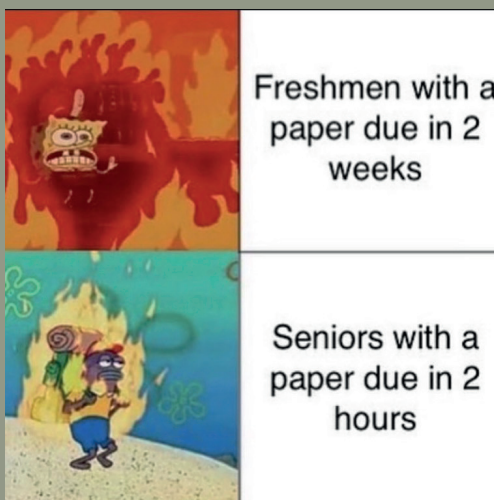
vaestoliitto.fi

- poikien puhelin nro 0800 94884
- poikien puhelimen chat

Oletko saanut kritiikkiä ulkonäöstäsi?

325 vastausta

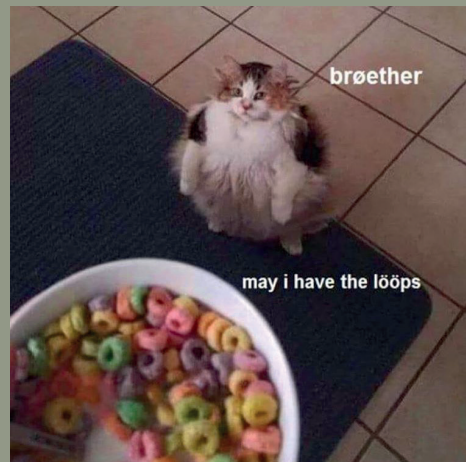






Marques Brownlee
@MKBHD

The internet is fast



When you have an 8 hour shift
but you finish it in 3



Me: (high making jello)

Instructions: now chill in the fridge for 4
hours.

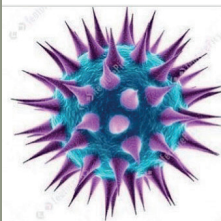
Me:



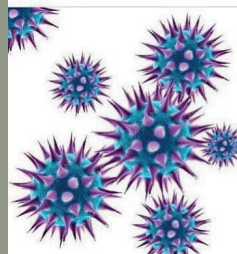
Drops Phone

Me: "Please don't be cracked".....

Phone:



Germ



NUORTEN ULKONÄKÖPAINEISIIN LÖYTYY USEITA SELITYKSIÄ

Ulkonäköpaineista puhutaan usein, mutta miksi? Vas-
tauksia on monia, mutta
yksi syy runsaalle keskus-
telulle on varmasti ulkonäköpaineiden
yleisyys.

Annukka Heinosen laatiman ulkonäkö-
paineikyselytutkimuksen mukaan 323 ky-
selyyn vastanneesta Rauman Lyseon lu-
kion opiskelijasta 62,8 prosenttia kokee
ainakin vähän ulkonäköpaineita. Luku
pysäyttää pohdiskelemaan ulkonäköpai-
neiden yleisyyttä, sillä se on reippaasti yli
puolet.

- Murrosikä on ihmisen elämänkaaressa
kasvuvaihe, jolle löytyy verrattava vaihe
vain raskauden viimeisestä kolmannek-
sesta, jolloin sikiö kasvaa todella paljon.

Murrosikä on huikea ruumiillinen muu-
tos, joka ei ole edes armelias, vaan tapah-
tuu kummallisessa järjestyksessä. Paluu
lapsuuteen ei ole mahdollista, nuori jat-
kaa matkaa kohti aikuisuutta uuden ruu-
miin kanssa, kertoo Veikko Aalberg Timo
Kyllösen artikkelissa "Kehonkuva ja ul-
konäköpaineet: Pitää olla jotenkin
samannäköinen kuin muut" (9.1.2013, yle.
fi). Murrosikäisellä tapahtuu elämässään
niin paljon kaikkea, jolloin ulkonäköpai-
neet tuntuvat voimakkaammilta, kuin
esimerkiksi aikuisilla.

Median tuomilla ulkonäköpaineilla on
myös oma osuutensa. Nuoret viettävät
paljon aikaa sosiaalisessa mediassa, jossa
julkisuuden henkilöt julkaisevat itsestään
muokattuja ja "parhaat puolensa" näyttä-
viä kuvia. Elämä näyttää täydelliseltä, jol-
loin vertailua syntyy. Kauniit ruokakuvat,
täydelliset asukuvat ja upeat matkustus-
kuvat luovat paineita omiin julkaisuihin.

Kun joku kavereista julkaisee itsestään
täydellisen kuvan, kasvavat paineet omien
julkaisujen laadusta ja ulkoasusta.

Yhteiskunta vaatii nuorilta liikaa. Kave-
ripiirin lisäksi myös vanhemmat saatta-
vat vaikuttaa nuoren ulkonäköpaineisiin
omalla käytöksellään. Vanhempien voi-
vottelu omasta kehostaan saattaa saada
myös nuoren tuntemaan itsensä esimer-
kiksi rumaksi, lihavaksi tai jopa kelvotto-
maksi. Myös vanhempien vitsillä heitetyt
typerät kommentit saattavat saada nuoren
miettimään esimerkiksi omaa syömistään,
joka voi pahimmassa tapauksessa johtaa
nuorella syömishäiriöön tai mielenter-
veyden ongelmiin. Vanhempien olisi siis
tärkeä opetella olemaan sinut myös oman
kehonsa kanssa, jotta nuori saisi esimerk-
kiä siitä, kuinka hyväksyä oma kehonsa.

Oman kehon hyväksyminen voi kuiten-
kin olla vaikeaa. Se on pitkä prosessi, jossa
nuoren tulisi saada tukea lähipiiriltään.
Ongelmista tulisi saada puhua jollekin lä-
heiselle, sillä niistä yksin murehtiminen
ei johda hyvään suuntaan. Ajan myötä
uskon paineiden monien kohdalla helpot-
tavan. Kun aivot kehittyvät ja tieto aivois-
sa lisääntyy, saa nuori uutta näkökulmaa
valintoihinsa ja näkemys omasta itsestään
voi muuttua. Tällöin nuori tarvitsee myös
tukea ympäriltään.

Usein toivon, että maailmassa olisi täy-
si vapaus olla oma itsensä. Vapaus pitää
juuri niitä vaatteita, joissa tuntee olonsa
turvalliseksi. Vapaus omaan ulkonäköön,
uskontoon ja seksuaalisuuteen. Katsotaan,
mitä tulevaisuus tuo tullessaan. Maailma
ei varmasti ikinä tule olemaan paikka,
jossa kaikki tuntevat olonsa hyväksytyksi
ja ovat tyytyväisiä itseensä. Omalla asen-

teellaan voi kuitenkin saada muutosta aikaan. Kaikkea ei voi muuttaa, eikä tarvitsekaan. Parhaita ratkaisuja ovat juuri ne, mitä itse päättää tehdä. Voi päättää itse, minkälainen haluaa olla. Kaikkien tulisi muistaa klisee, että erilaisuus on rikkaus, jota kaikkien tulisi arvostaa. Ollaan omia itseämme ja pidetään itsestämme sekä toisistamme huolta.

-Aada Koivisto, 17a





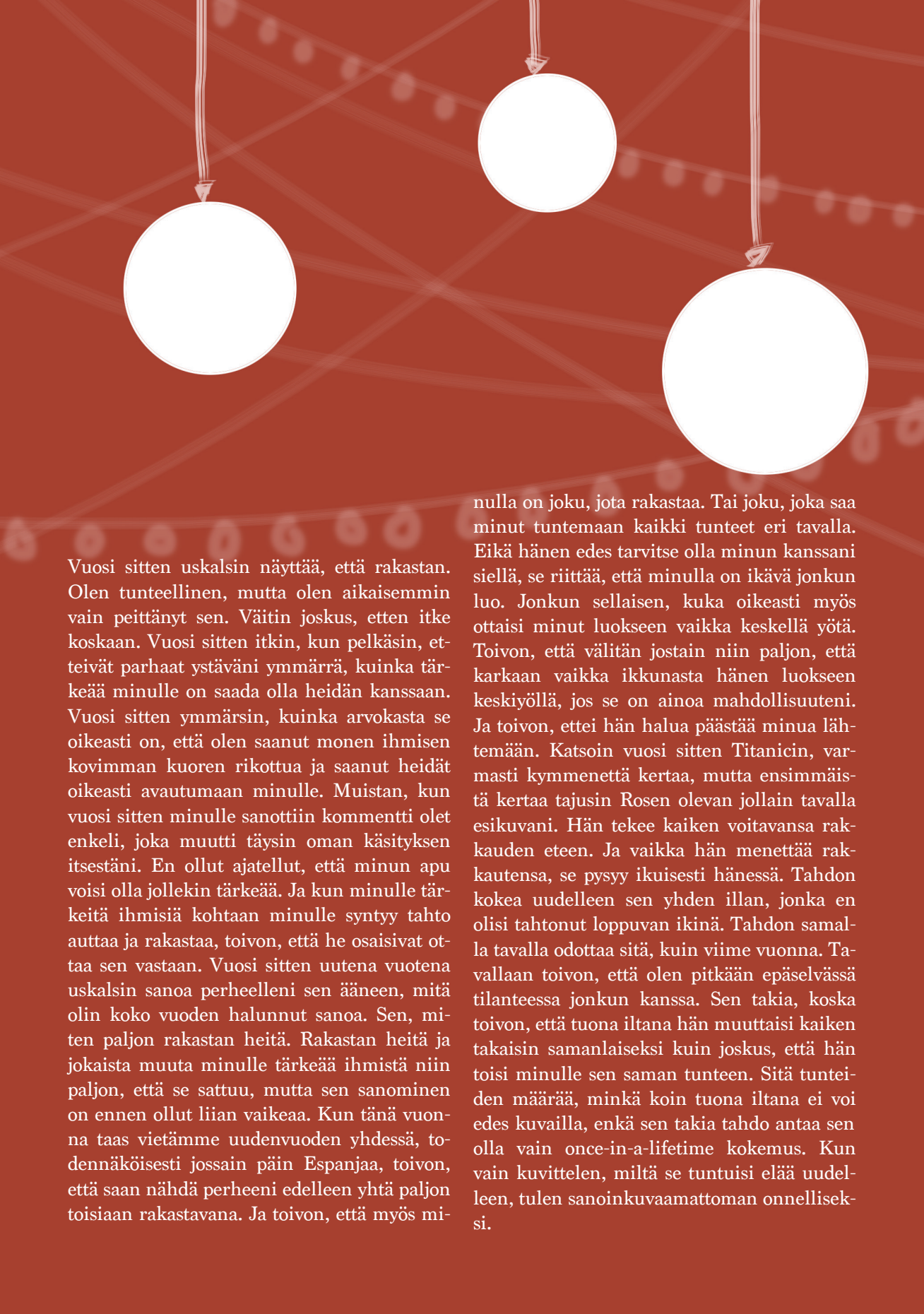
LAST CHRISTMAS

Oli uudenvuodenaatto, viimeinen päivä vuotta 2017. Teneriffalla, Playa de las Americasissa korkean rakennuksen seinään oli heijastettu sanat 2018 thinking of you. Se sai minut ajattelemaan, että tästä vuodesta tulee mun vuosi. Olin onnellinen, vaikka salaa kadehdin kummitätiäni ja kummisetääni, joiden juhlan aihe ei muiden tapaan ollut vuoden vaihtuminen, vaan heidän kolmaskymmenes viides päivä siitä, kun he olivat menneet naimisiin. Yhdessä he olivat olleet jo lukioikäisistä asti, ja mietin silloin ollessani 16-vuotias, voisinko myös tässä iässä tavata jonkun, joka muuttaisi minunkin elämän. Ehkä voisin, olinhan minä nimennyt tämän minun vuodekseni. Heinäkuun lopulla olin kuitenkin päättänyt ajattelemaan, että vuosi 2018 ei todellakaan ajatellut minua, päin vastoin, mietin mistä syystä koko vuoden aikaiset vastoinkäymiset halusivat rangaista minua.

En kuitenkaan tiedä, mikä kohtalo yhtäkkiä muutti kaiken. Kun olen miettinyt, olen jopa löytänyt päivämäärän sille. Elämäni muuttui 23.10.2018. En ole koskaan ajatellut, että kukaan ihminen voisi muuttaa minua, mutta voiko se olla sattumaa, että vain noin viikko tuon päivän jälkeen, tapasin ihmisen, jonka tunsin vahvistaneen tämän kaiken muutok-

sen. Hän ei muuttanut elämääni, mutta kaiken sen myötä mitä hän antoi minulle, elämäni muuttui. En vaihtaisi hetkeäkään pois. En, vaikka loppuvuoteen mahtui myös paljon kyyneliä. Iso osa niistä johtui kuitenkin onnellisuudesta. Kun perheeni ja minä olimme taas yhdessä uutena vuotena, tällä kertaa Aurinkorannikolla, viimeisenä päivänä ennen uudenvuodenaattoa ennen nukahtamista ajattelin, että unelmat joskus toteutuu... Se oli sen ansiota, että vihdoin jouluaattona annoin jokaisen tunteen, jota vastaan olin kaikin tavoin tapellut, voittoa. Ja vihdoin, pystyin kuuntelemaan rakastamani joululaulun everyday is christmas niin, että minulla oli jotain, mitä ajattelin sitä kuunnellessa. Aikaisemmin se oli ollut vain haave.

Olen tällä hetkellä vaikeassa tilanteessa, kun jokaisesta asiasta, jotka ennen viime joulua tapahtuivat, tulee kuluneeksi vuosi. Muistan ulkoa kaikki päivämäärät, ja jokaisen tietynä päivänä muistan, mitä tasan vuosi sitten minulla oli. Tänä jouluna laulu last christmas kuvaa jokaista tunnettani. En toivo joululta mitään muuta kuin sitä, että saan edes vielä kerran tuntea ne kaikki tunteet, mitä vuosi sitten sain.



Vuosi sitten uskalsin näyttää, että rakastan. Olen tunteellinen, mutta olen aikaisemmin vain peittänyt sen. Väitin joskus, etten itke koskaan. Vuosi sitten itkin, kun pelkäsin, etteivät parhaat ystäväni ymmärrä, kuinka tärkeää minulle on saada olla heidän kanssaan. Vuosi sitten ymmärsin, kuinka arvokasta se oikeasti on, että olen saanut monen ihmisen kovimman kuoren rikottua ja saanut heidät oikeasti avautumaan minulle. Muistan, kun vuosi sitten minulle sanottiin kommentti olet enkeli, joka muutti täysin oman käsityksen itsestäni. En ollut ajatellut, että minun apu voisi olla jollekin tärkeää. Ja kun minulle tärkeitä ihmisiä kohtaan minulle syntyy tahto auttaa ja rakastaa, toivon, että he osaisivat ottaa sen vastaan. Vuosi sitten uutena vuotena uskalsin sanoa perheelleni sen ääneen, mitä olin koko vuoden halunnut sanoa. Sen, miten paljon rakastan heitä. Rakastan heitä ja jokaista muuta minulle tärkeää ihmistä niin paljon, että se sattuu, mutta sen sanominen on ennen ollut liian vaikeaa. Kun tänä vuonna taas vietämme uudenvuoden yhdessä, todennäköisesti jossain päin Espanjaa, toivon, että saan nähdä perheeni edelleen yhtä paljon toisiaan rakastavana. Ja toivon, että myös mi-

nulla on joku, jota rakastaa. Tai joku, joka saa minut tuntemaan kaikki tunteet eri tavalla. Eikä hänen edes tarvitse olla minun kanssani siellä, se riittää, että minulla on ikävä jonkun luo. Jonkun sellaisen, kuka oikeasti myös ottaisi minut luokseen vaikka keskellä yötä. Toivon, että välitän jostain niin paljon, että karkaan vaikka ikkunasta hänen luokseen keskiyöllä, jos se on ainoa mahdollisuuteni. Ja toivon, ettei hän halua päästää minua lähtemään. Katsoin vuosi sitten Titanicin, varmasti kymmenettä kertaa, mutta ensimmäistä kertaa tajusin Rosen olevan jollain tavalla esikuvani. Hän tekee kaiken voitavansa rakkauden eteen. Ja vaikka hän menettää rakkautensa, se pysyy ikuisesti hänessä. Tahdon kokea uudelleen sen yhden illan, jonka en olisi tahtonut loppuvan ikinä. Tahdon samalla tavalla odottaa sitä, kuin viime vuonna. Tavallaan toivon, että olen pitkään epäselvässä tilanteessa jonkun kanssa. Sen takia, koska toivon, että tuona iltana hän muuttaisi kaiken takaisin samanlaiseksi kuin joskus, että hän toisi minulle sen saman tunteen. Sitä tunteiden määrää, minkä koin tuona iltana ei voi edes kuvailla, enkä sen takia tahdo antaa sen olla vain once-in-a-lifetime kokemus. Kun vain kuvittelen, miltä se tuntuisi elää uudelleen, tulen sanoinkuvaamattoman onnelliseksi.



Viime joulukuu opetti minulle sellaista rakkautta, jota en edes aikaisemmin tiennyt olevan olemassa. Se muutti elämäni. Ja se merkitsee minulle niin paljon enemmän, kuin sanoilla voi kuvailla. Ymmärsin, että joskus pitää vain uskaltaa. Olen tehnyt niin monta asiaa, johon aikaisemmin rohkeuteni ei olisi vain riittänyt. Sen ansiosta sain kokea sen, että unelmat joskus toteutuu. Voisinpa tänäkin vuonna osoittaa kaikki nämä tunteet samoille henkilöille kuin ennen. Oli se mahdollista tai ei, se on unelmani. Ainoa asia, mitä toivon joululta. Ehkä vuoden 2019 viimeiset kuukaudet ajattelevat minua samalla tavalla, kuin vuosi sitten. Ehkä unelmat taas toteutuvat? Sen takia toivon, ettei minulle tärkeä ihminen tee kuten laulussa last christmas. Jos annan sydämeni, hän ei anna sitä minulle takaisin heti seuraavana päivänä. Sen sijaan hän ymmärtäisi, kuinka erityinen hän sen takia minulle on.

MONIKULTTUURISUUS

Termillä monikulttuurisuus tarkoitetaan yhteiskunnassa olevien ihmisten monimuotoisuutta, eli esim. eri uskontokuntiin kuuluvia ihmisiä yhdessä ryhmässä. Suomenkin monikulttuurisuus näkyy hyvin koulussamme. Meillä on vaihto-oppilaita, maahanmuuttajia ja oppilaita joiden vanhemmat ovat toisista maista.

Tällä hetkellä monessa eri maissa on paljon lapsia joiden vanhemmat ovat kotoisin eri maista. Löysin englannin kielisen termin, joka viittaa sellaiseen henkilöön. Bi- racial käännetään karkeasti suomen kielen sanaksi kaksirotuinen. Henkilökohtaisesta kokemuksesta kaksirotuaisena ihmisenä oleminen on vaikeaa. En usein tunne tai hyväksy itseäni kumpaankaan kansalaisuuteen. Sukulaiseni huomauttelivat minulle Italiassa miten paljon käyttäydyin suomalaisen tavoin ja Suomessa minua pidettiin italialaisena. Se aiheutti minulle pienen identiteettikriisin. Sukulaiseni ajattelivat että heidän täytyy kommentoida persoonaalisuuttani ja siitä miten paljon se eroaa kahden eri kansalaisuuteni stereotyyppioista. Pienempänä vain murto-osa tuntemistani ihmisistä oli kahdenrotuisia. Nyt kun olen lukiossa ystäväpiirini on hyvin monikulttuurinen.

Gloбалisaation ansiosta olemme myös saaneet eri maista ihmisiä asumaan Suomeen. Se näkyy hyvin esim. koulumme opetuksessa. Lukio tarjoaa maahanmuuttajia opiskelijoille tai ihmisille joilla on eri äidinkieli- opintoja jotka valmistavat lukio opiskeluun suomen kielen opettelemisella.

Monikulttuurisuus on hieno asia. Sen ansiosta tutustumme erinlaisiin ihmisiin ja heidän kulttuuriinsa ja tapoihinsa.

- Melissa Setälä



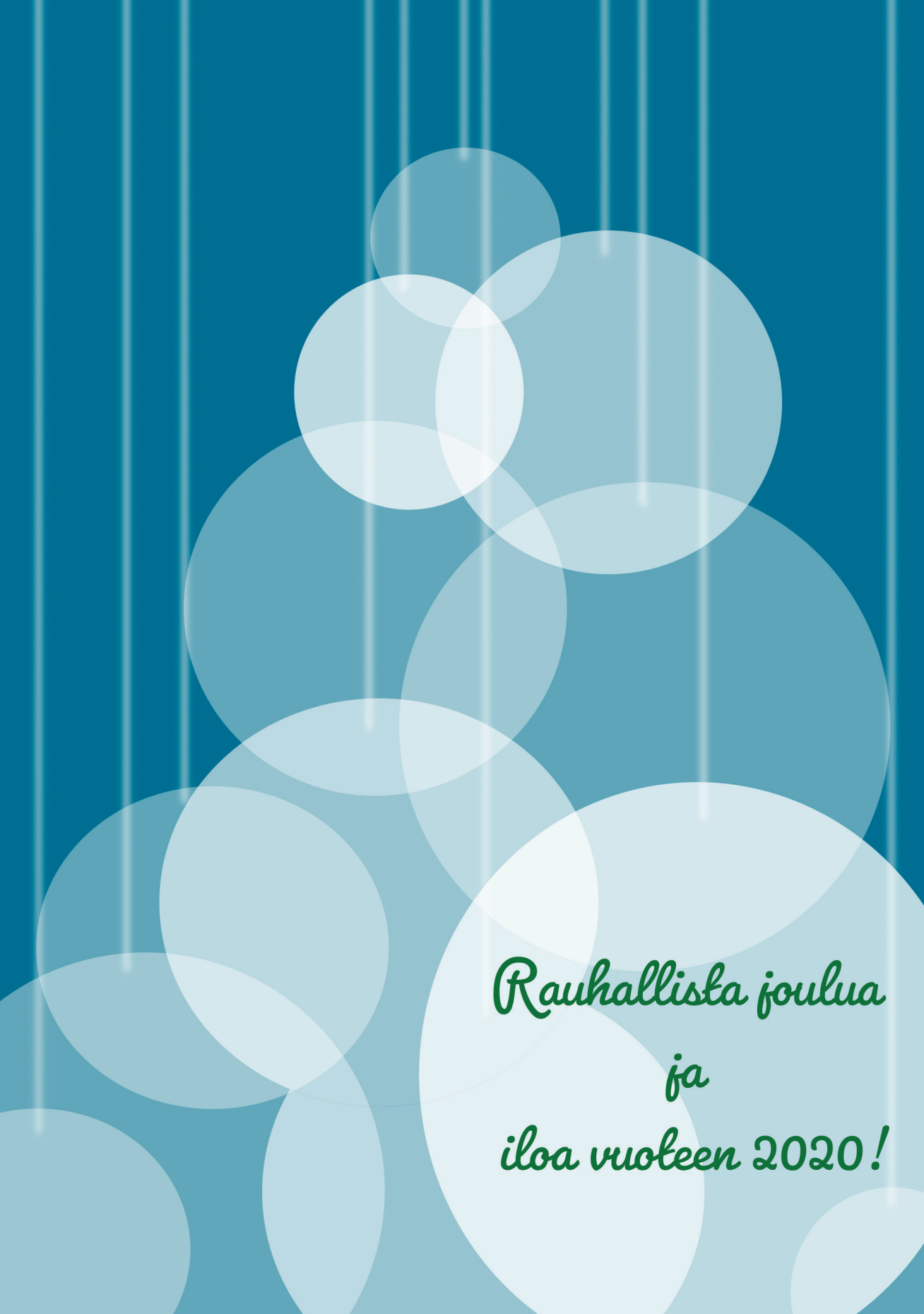


meow



meow





*Rauhallista joulua
ja
iloa vuoteen 2020!*